

Sygn. akt V CZ 87/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2015 r.

.Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. Sp. z o.o. w P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Celnej w O.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2015 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 lipca 2014 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając orzeczenie
o kosztach postępowania zażaleniowego końcowemu orzeczeniu.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 18 lutego 2014 r. Podał na uzasadnienie, że po doręczeniu powódce tego wyroku z uzasadnieniem złożyła ona, w terminie przepisany dla apelacji, niepodpisane pismo nazwane apelacją, które nie posiadało jednak cech wymaganych dla tego środka odwoławczego. Skierowanie przez Sąd Okręgowy do pełnomocnika powódki pisma wzywającego do usunięcia braków, które w istocie miały polegać na napisaniu apelacji, było pozbawione podstaw. W ocenie Sądu Apelacyjnego złożenie tego pisma miało na celu wydłużenie terminu do wniesienia apelacji. Jako apelację należało zatem potraktować pismo nadane w dniu 29 kwietnia 2014 r., w odpowiedzi na wezwanie. Z uwagi jednak na złożenie go po upływie dwutygodniowego terminu od doręczenia wyroku z uzasadnieniem, podlegało odrzuceniu jako spóźnione.

Powódka w zażaleniu zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania art. 373 w związku z art. 368 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że pismo z dnia 4 kwietnia 2014 r. nie mogło być potraktowane jako apelacja, chociaż zawierało wszystkie konstytucyjne wymagania apelacji, a braki formalne zostały uzupełnione w określonym terminie. Z naruszeniem art. 369 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny ustalił, że apelację wniesiono po upływie terminu dwóch tygodni od doręczenia powódce wyroku Sądu pierwszej z uzasadnieniem. Domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 368 § 1 k.p.c. wskazane zostało, że apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a nadto zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części, zwięzłe przedstawienie zarzutów, uzasadnienie zarzutów, powołanie w razie potrzeby nowych faktów i dowodów oraz wnioski o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia. Należy także oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia (§ 2). Nieobjęcie

któregokolwiek z tych wymagań pismem strony nazwanym apelacją, powoduje konieczność podjęcia przez sąd pierwszej instancji postępowania naprawczego i wezwania strony do ich uzupełnienia. Przez braki należy rozumieć braki formalne, oceniane w kontekście art. 368 w związku z art. 130 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. W razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie apelacja, stosownie do art. 370 w związku z art. 130 § 2 k.p.c., podlega odrzuceniu. Zgodnie z art. 373 k.p.c., odrzucenia apelacji może dokonać także sąd drugiej instancji, jeżeli uległa ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji może wezwać stronę do uzupełnienia braków, jeżeli je dostrzeże, a strona nie była wzywana do poprawienia apelacji w tym zakresie.

Analiza przepisów prowadzi do wniosku, że wszystkie wymagania apelacji mogą być usunięte i w tym celu sąd powinien podjąć właściwe czynności. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym zażalenie podziela trafne stanowisko, wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 1998 r., III ZP 1/98 (OSNP 1998, nr 16, poz.483), że nieprzytoczenie w apelacji zarzutów i ich uzasadnienia stanowi brak formalny, który może zostać uzupełniony w trybie przewidzianym w art. 130 k.p.c. Nie ma podstaw do uznania, że wymagania przewidziane w art. 368 k.p.c. mogłyby być potraktowane jako konstrukcyjne, których niedochowanie skutkuje odrzuceniem, bez wezwania do uzupełnienia. Na charakter pisma wniesionego przez stronę wskazują te elementy jego treści, które w miarodajny sposób określają wolę i dążenie strony, nawet jeżeli nadano mu błędną nazwę.

Powódka w terminie określonym w art. 369 § 1 k.p.c. wniosła niepodpisane pismo, nazwane „apelacja”, w którego treści zawarte zostało oświadczenie: „w imieniu powódki zaskarżam wyrok z dnia 18 lutego 2014 r. w całości i wnoszę o jego uchylenie”. W dostateczny zatem sposób wyrażona została wola zaskarżenia wyroku Sądu pierwszej instancji oraz jego zakres. Niewątpliwie pismo to było dotknięte brakami formalnymi, które powinny być usunięte na wezwanie Sądu. Nie było podstaw do uznania, że stanowi jedynie pozór zaskarżenia, skoro możliwe i dopuszczalne było wdrożenie postępowania naprawczego. Nie ma znaczenia dla oceny dopuszczalności i potrzeby wezwania o uzupełnienie braków apelacji fakt,

że powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, niezależnie od tego, że nie można z jej treści wywieść wniosku, że sporządzona została przez pełnomocnika. Nie zasługiwało na podzielenie stanowisko Sądu Apelacyjnego, że jako apelację traktować trzeba pismo złożone w następstwie wezwania przez Sąd Okręgowy do uzupełnienia braków formalnych apelacji, co miało miejsce po upływie terminu określonego w art. 369 § 1 k.p.c. Jeżeli doszło do złożenia pisma uzupełniającego braki przed upływem terminu wskazanego w wezwaniu, należało uznać je za element apelacji zgłoszonej w terminie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.